

Ang Aklat ni Daniel - Bilang Pitumpu't Anim

Pag-aalis ng Selyo sa mga Propesiya: Ang Pagtatakwil sa Liwanag noong 1856 at ang mga Kahihinatnan Nito

Jeff Pippenger
2024-02-09

Noong 1856, ang liwanag ng “pitong panahon” ay naalisan ng selyo, at pagsapit ng 1863, ang liwanag na iyon ay itinakwil. Dinala ng propeta mula sa Juda ang liwanag sa masamang hari na si Jeroboam, at itinakwil ni Jeroboam ang liwanag. Dinala ni Isaias ang gayunding liwanag sa masamang hari na si Ahaz, at itinakwil din niya ang liwanag. Dahil sa pagtangga sa liwanag na kaugnay ng tipunan ng tubig sa Shiloah, ang mga kaharian nina Jeroboam (ang hilaga) at Ahaz (ang timog) ay dinala sa pagkaalipin ng isang hari mula sa hilaga, ang una noong 723 BC at ang huli noong 677 BC.

Si Moises, sa paghihimagsik ni Aaron; si Isaias kasama ni Ahaz, at si Jeremias kasama ng iba pang mga hari, ay kumakatawan sa mga tapat sa kasaysayan ng kilusang Millerite na pawang kumakatawan sa mga mensahero ng liwanag sa paghihimagsik ng mga huling araw. Ang "unang" krisis sa mga huling araw noong 1863, at ang "huling" krisis sa mga huling araw ng "dakilang lindol" ng Aklat ng Apocalipsis, kabanata labing-isa (ang nalalapit na batas sa Linggo), ay kinakatawan ng lahat ng mga linyang propetikong ito. Ang propeta mula sa Juda ay kumakatawan sa isang propetang tumalikod sa kaniyang pananagutan, at sa huli'y nalibing sa parehong libingan kung saan naroroon ang tumalikod na Protestantismo. Ang kaniyang kamatayan at paglilibing ay tugon sa kaniyang pagpiling kumain at uminom ng pagkain at inumin ng sinungaling na propeta ng Bethel.

Ang kahatulan ng pagkakalupig sa kapapahan (ang hari ng Asiria) sa ilalim ng batas ng Linggo, na tinipikal sa pamamagitan ng pagkakalat ng mga kahariang hilaga at timog nina Jeroboam at Ahaz, ay kaayon ng kahihinatnan ng propetang taga-Juda, sapagkat siya’y namatay sa pagitan ng isang "leon" at isang "asno." Ang "leon" ay ang sagisag ng Babilonia na sa mga huling araw ay ang kapapahan.

At nangyari, pagkatapos niyang kumain ng tinapay at pagkatapos niyang uminom, na nilagyan niya ng siyahan para sa kanya ang asno, ibig sabihi’y para sa propetang kanyang ibinalik. At nang siya’y umalis, sinalubong siya ng isang leon sa daan at pinatay siya; at ang kanyang bangkay ay nakahandusay sa daan, at ang asno ay nakatayo sa tabi nito, gayon din ang leon ay nakatayo sa tabi ng bangkay. At, narito, may mga taong nagdaraan, at nakita ang bangkay na nakahandusay sa daan, at ang leon na nakatayo sa tabi ng bangkay; at sila’y pumaroon at ibinalita ito sa lungsod na tinitirhan ng matandang propeta. At nang marinig ito ng propetang nagbalik sa kanya mula sa daan, ay sinabi niya, Siya ang tao ng Diyos na naging masuwayin sa salita ng Panginoon; kaya’t ibinigay siya ng Panginoon sa leon, na lumapa sa kanya at pumatay sa kanya, ayon sa salita ng Panginoon na sinabi niya sa kanya. At sinabi niya sa kanyang mga anak, Lagyan ninyo ng siyahan ang asno para sa akin. At nilagyan nila ito ng siyahan. At

siya'y yumaon at nasumpungan ang kanyang bangkay na nakahandusay sa daan, at ang asno at ang leon na nakatayo sa tabi ng bangkay; hindi kinain ng leon ang bangkay, ni nilapa ang asno. At binuhat ng propeta ang bangkay ng tao ng Diyos, at inilagay iyon sa asno, at ibinalik niya; at ang matandang propeta ay pumaroon sa lungsod, upang tumangis at upang ilibing siya. At inilagay niya ang kanyang bangkay sa sarili niyang libingan; at tinangisan nila siya, na sinasabi, Ay, kapatid ko! At nangyari, pagkatapos niya siyang mailibing, na siya'y nagsalita sa kanyang mga anak, na sinasabi, Pagka ako'y namatay, ilibing ninyo ako sa libingan na kinalibingan ng tao ng Diyos; ilagay ninyo ang aking mga buto sa tabi ng kanyang mga buto: Sapagkat ang salitang kanyang inihyaw sa pamamagitan ng salita ng Panginoon laban sa dambana sa Bethel, at laban sa lahat ng mga bahay ng matataas na dako na nasa mga lungsod ng Samaria, ay walang pagsalang mangyayari. 1 Mga Hari 13:11-32.

Ang propetang taga-Juda ay namatay sa pagitan ng dalawang sagisag. Ang leon ay sagisag ng Babilonia, at ang makabagong Babilonia sa mga huling araw ay ang Hari ng Hilaga, na darating sa kaniyang wakas na walang sinumang tutulong sa kaniya, sa ikalabing-isang kabanata ng Daniel, talatang ikaapatnapu't lima. Ang tanda ng kaniyang kapangyarihan ay ang pagsamba sa araw; ito ang ikaapat na kasuklamsuklam, at sa ika-walong kabanata ng Ezekiel inilarawan ang ikaapat na salinlahi ng Laodicean Adventism na yumuyukod tungo sa araw. Sa panaginip ni Miller ipinakita sa kaniya na hindi lamang nangalat at natabunan ang mga hiyas, kundi pati ang mismong baul, na kumakatawan sa Bibliya, ay pinagpira-piraso rin.

Sa ikatlong salinlahi ng Adbentismo, ang gawaing pagpapakilala sa paggamit ng mga tinatawag na makabagong salin ng Bibliya ay isinulong ng pamunuan ng Adbentismo. Ang mga tinatawag na makabagong salin na iyon ay hinango mula sa isang tiwaling kalipunan ng mga manuskrito na isinusulong ng mga teologo ng tao ng kasalanan at ng tumalikod na Protestantismo. Ang kahon ng mga hiyas ni Miller ay ang King James Version na isinalin mula sa mga di-tiwaling manuskrito.

Pagsapit sa ikaapat na salinlahi ng Laodiceanong Adventismo, sumapi na ang iglesia sa World Council of Churches, isang konpederasyon ng Iglesiang Romano at ng mga anak nitong babae. Sa loob ng maraming taon, alang-alang sa kanilang natutulog na kawan, iginigiit ng Adventismo na sila ay simpleng "tagamasid" sa World Council of Churches, hanggang sa ibinunyag ng mga alituntunin ng masamang konpederasyon na ang katayuang "tagamasid" ay kumakatawan sa isang ganap na kasaping may karapatang bumoto!

Sa kanilang ikaapat na salinlahi, dalawang ulit nilang ginawaran ng gintong medalya ang "tao ng kasalanan." Hindi bababa sa isa sa mga medalya ang may nakatatak na Katolikong pagkaunawa sa Ikalawang Pagparito ni Cristo, na naglalarawan kay Jesus na itinutuntong Niya ang Kanyang paa sa lupa sa Kanyang pagbabalik, at kasama rin dito ang isang Katolikong aureola ng araw sa likuran ni Cristo, at ang Katolikong daglat ng ikaapat na utos, na payak na nagsasaad, "alalahanin ang Sabat." Sa isang pagdinig sa hukuman (na isang ligal na pahayag), nagbigay ng patotoo ang Pangulo ng Pangkalahatang Kumperensya kung saan tinukoy niya na dating pinaniniwalaan ng Iglesia Adventista ng Ikapitong Araw na ang Kapapahan ang antikristo, ngunit ang kanyang iglesia ay matagal nang itinalaga ang paniniwalang iyon "sa basurahan ng kasaysayan."

Ang ikaapat na karumaldumal (salinlahi) ay yaong kung saan ang dalawampu't limang pinuno ng iglesia ng Jerusalem ay yumuyukod sa araw. Ang sunud-sunod na mga karumaldumal ay nagsimula sa larawan ng paninibugho na itinayo sa pasukan, na siyang nagtakda ng pasimula. Ang propeta mula sa Juda ay sa huli'y nalibing na kasama ng tumalikod na Protestantismo, at siya'y pinatay ng leon (Babilonya), sapagkat nagbalik siya sa pamamaraan ng tumalikod na Protestantismo, at dahil dito ay hindi niya nakikilala na ang Roma ang siyang nagpapatibay sa pangitain; at kung saan walang pangitaing pinagtibay ng simbolo ng tao ng kasalanan, sa bandang huli ay mapapabilang ka sa panig ng tao ng kasalanan.

“Ang mga nalilito sa kanilang pag-unawa sa salita, na nabibigong makita ang kahulugan ng antikristo, ay tiyak na ilalagay nila ang kanilang sarili sa panig ng antikristo.” Kress Collection, 105.

Ang propetang taga-Judea ay inilibing kasama ng sinungaling na propeta ng Bethel, na kinilala siya bilang kanyang "kapatid," at siya'y natagpuang patay sa pagitan ng dalawang sagisag. Ang "leon" ay sumagisag sa kanyang kabiguang maunawaan ang antikristo, at ang "asno" ay isang sagisag ng Islam. Naipakita na ng Adbentismong Laodiceano, sa pamamagitan ng pananahimik nito hinggil sa Setyembre 11, 2001, na hindi nito kinikilala na ang paksa hinggil sa Islam sa ikatlong "Woe" ay ang Sigaw sa Hatinggabi, ang mensahe ng Huling Ulan. Ang kabiguang kilalanin ang mensahe ng Huling Ulan ay kamatayan! Nagsimula ang Huling Ulan noong Setyembre 11, 2001, nang bumaba ang makapangyarihang anghel ng Apocalipsis labing-walo, nang ibinagsak ang mga malalaking gusali ng Lungsod ng New York. Ang "ulan" ay isang mensahe, at ang mensahe ay dapat kilalanin upang ito'y matanggap.

"Hindi natin dapat hintayin ang huling ulan. Darating ito sa lahat ng kikilala at mag-aangkin ng hamog at mga pagbuhos ng biyaya na bumabagsak sa atin. Kapag iniipon natin ang mga pira-pirasong liwanag, kapag pinahahalagahan natin ang mga tapat na kahabagan ng Diyos, na nalulugod kapag tayo'y nagtitiwala sa Kanya, kung magkagayo'y matutupad ang bawat pangako. [Sinipi ang Isaias 61:11.] Ang buong lupa ay mapupuno ng kaluwalhatian ng Diyos." The Seventh-day Adventist Bible Commentary, tomo 7, pahina 984.

Ang “buong lupa” ay nakaalam kung ano ang nangyari noong ika-11 ng Setyembre, 2001, ngunit upang matanggap ang mensaheng nagsimula roon at sa wakas ay magliliwanag sa buong lupa sa pamamagitan ng kaluwalhatian ng Diyos, ang mensaheng iyon ay dapat kilalanin. Ang salitang “recognize” ay nangangahulugang “alalahanin o muling matamo ang kaalaman ukol dito, may hayagang pag-amin man sa kaalamang iyon o wala. Nakikilala natin ang isang tao sa malayo, kapag naaalala natin na nakita na natin siya noon, o na dati na natin siyang nakilala. Nakikilala natin ang kaniyang mga tampok ng mukha o ang kaniyang tinig.” Webster’s 1828 Dictionary.

Ang tanging paraan upang makilala ng isang Adventistang Laodiceano ang mensahe ng Huling Ulan na dumating noong Setyembre 11, 2001, ay kung kikilalanin niyang nasaksihan na niya noong una ang gayunding kapahayagan ng banal na kapangyarihan. Noong Agosto 11, 1840, bumaba ang makapangyarihang anghel ng Apocalipsis 10, nang natupad ang hula tungkol sa ikalawang Sa Aba ng Islam. Ang kasaysayang iyon ay ganap na naulit nang noong Setyembre 11, 2001 ay bumaba ang makapangyarihang anghel ng Apocalipsis 18, nang natupad ang hula tungkol

sa ikatlong Sa Aba ng Islam, at ang pagkabigong kilalanin ang Islam ng ikatlong Sa Aba ay ang madala ng ligaw na asnong Arabe tungo sa kamatayang idinudulot ng leon ng makabagong Babilonia.

Ang mga lasing ng Efraim, na hindi nila mabasa ang aklat na tinatakan, ay hindi nila nakikita ang pag-uulit ng kasaysayang Millerite, sapagkat ang pagkilalang iyon ay nakasalig sa metodolohiyang “tuntunin sa tuntunin” ng huling ulan. Ang kaisipan na ang pagpapakita ng kapangyarihan ng Diyos sa kasaysayang Millerite ay nauulit sa mga huling araw ay hindi maipagtitibay sa pamamagitan ng metodolohiya ng apostatang Protestantismo at Katolisismo.

“Ang anghel na nakikiisa sa pagpapahayag ng mensahe ng ikatlong anghel ay liliwanagan ang buong lupa sa pamamagitan ng kaniyang kaluwalhatian. Naririto’y ipinahuhula ang isang gawaing may pandaigdigang saklaw at di-karaniwang kapangyarihan. Ang kilusang Adbentista noong 1840–44 ay isang maluwalhating kapahayagan ng kapangyarihan ng Diyos; ang mensahe ng unang anghel ay naihatid sa bawat istasyong misyonero sa sanlibutan, at sa ilang bansa ay nagkaroon ng pinakadakilang sigasig na panrelihiyon na nasaksihan sa alinmang lupain mula pa noong Repormasyon ng ika-16 na siglo; ngunit ang mga ito’y hihigitan ng makapangyarihang kilusan sa ilalim ng huling babala ng ikatlong anghel.” *The Great Controversy*, 611.

Ang mga bulag na pinuno ng makabagong Israel ay pinipilit ng kanilang metodolohiya na tanggihan ang katotohanang magkakaroon ng muling pagpapakita ng kapangyarihan ng Diyos sa mga huling araw, gaya noong mga unang panahon.

Dito natin nakikita na ang Iglesia—ang santuwaryo ng Panginoon—ang unang nakadama ng hampas ng poot ng Diyos. Ang matatandang lalaki, yaong mga pinakalooban ng Diyos ng dakilang liwanag at nakatayo bilang mga tagapag-ingat ng espirituwal na kapakanan ng bayan, ay tinaksilan nila ang ipinagkatiwala sa kanila. Kanilang iginigiit na hindi na natin kailangang humanap ng mga himala at ng namumukod-tanging kapahayagan ng kapangyarihan ng Diyos gaya ng sa mga unang araw. Nagbago na ang mga panahon. Ang mga salitang ito ay nagpapatibay sa kanilang di-paniniwala, at kanilang sinasabi: Ang Panginoon ay hindi gagawa ng mabuti, ni gagawa Siya ng kasamaan. Siya ay napakamaawain upang dalawin ang Kaniyang bayan sa kahatulan. Kaya, “Kapayapaan at katiwasayan” ang sigaw mula sa mga taong kailanman ay hindi na muling itataas ang kanilang tinig na gaya ng pakakak upang ipakilala sa bayan ng Diyos ang kanilang mga pagsalangsang at sa sambahayan ni Jacob ang kanilang mga kasalanan. Ang mga piping asong ayaw tumahol ang siyang makararanas ng matuwid na paghihiganti ng isang Diyos na nalapastangan. Mga lalaki, mga dalaga, at maliliit na bata ay pawang malilipol na magkakasama. *Testimonies*, tomo 5, 211.

Dahil sa Laodiceang pagkabulag, ang mga lalaking may pinag-aralan na namumuno sa mga walang pinag-aralan sa Jerusalem ay hindi nagagawang kilalanin ang huling ulan, sapagkat hindi lamang sila gumagamit ng baluktot na biblikal na metodolohiya, kundi ang mga kongklusyong ibinubunga ng kanilang huwad na pangangatwiran ay naglalagay sa kanila sa kalagayang itatanggi nila ang anumang darating na pagpapahayag ng kapangyarihan ng Diyos, gaya noong mga unang kapanahunan. Gayunman, itinutukoy sa Malakias 3 na kapag padadalisyayin ng Sugo ng Tipan ang

mga anak ni Levi, kung magkagayo’y ang handog ay magiging gaya noong mga unang araw.

Ang Tunay na Saksi ay nagpahayag, ‘Nalalaman ko ang iyong mga gawa.’ ‘Magsisi ka, at gawin mo ang mga unang gawa.’ Ito ang tunay na pagsubok, ang katibayan na ang Espiritu ng Diyos ay gumagawa sa puso upang puspusin ka ng kaniyang pag-ibig. ‘Paririyon ako sa iyo nang madalian, at aalisin ko ang iyong kandelyero sa kinalalagyan nito, maliban kung magsisi ka.’ Ang iglesya ay tulad ng di-mabungang punongkahoy na, bagaman tumatanggap ng hamog at ulan at sikat ng araw, ay nararapat sanang nagbunga nang sagana, ngunit sa banal na pagsisiyasat ng Diyos ay walang nasusumpungan kundi mga dahon. Mabigat na isipin para sa ating mga iglesya! tunay ngang mabigat para sa bawat indibidwal! Kahangahanga ang pagtitiyaga at pagpapahinuhod ng Diyos; ngunit, ‘maliban kung magsisi ka,’ ito’y mauubos; ang mga iglesya, ang ating mga institusyon, ay lilipat mula sa kahinaan tungo sa kahinaan, mula sa malamig na pormalidad tungo sa pagkamatay, habang sinasabi nila, ‘Ako’y mayaman, at dumami ang aking mga pag-aari, at wala akong kailangan.’ Sinasabi ng Tunay na Saksi, ‘At hindi mo nalalaman na ikaw ay kahabag-habag, at kaawa-awa, at dukha, at bulag, at hubad.’ Makikita pa kaya nila nang malinaw ang kanilang kalagayan?

Magkakaroon sa mga iglesya ng isang kagila-gilalas na pagpapahayag ng kapangyarihan ng Diyos, ngunit ito’y hindi kikilos sa mga hindi nagpakumbaba sa harap ng Panginoon at nagbukas ng pinto ng puso sa pamamagitan ng pag-amin at pagsisisi. Sa pagpapahayag ng kapangyarihang yaon na nagpapaliwanag sa lupa sa kaluwalhatian ng Diyos, makikita lamang nila ang isang bagay na, sa kanilang pagkabalug, inaakala nilang mapanganib, isang bagay na magpapakaw ng kanilang mga takot, at maghahanda silang labanan ito. Sapagkat ang Panginoon ay hindi gumagawa ayon sa kanilang mga kaisipan at inaasahan, sasalungatin nila ang gawain. “Bakit,” wika nila, “hindi ba dapat naming makilala ang Espiritu ng Diyos, gayong napakaraming taon na kami sa gawaing ito?”—sapagkat hindi sila tumugon sa mga babala, sa mga pagsusumamo ng mga mensahe ng Diyos, kundi patuloy na nagsasabing, “Mayaman ako, at dumami ang aking mga tinatangkilik, at wala akong pangangailangan ng anuman.” Ang talento at mahabang karanasan ay hindi makagagawa sa mga tao na maging mga daluyan ng liwanag, maliban kung ilalagak nila ang kanilang sarili sa ilalim ng maningning na mga sinag ng Araw ng Katuwiran, at sila’y tawagin, piliin, at ihanda sa pamamagitan ng pagkakaloob ng Espiritu Santo. Kapag ang mga taong humahawak ng mga banal na bagay ay magpakumbaba sa ilalim ng makapangyarihang kamay ng Diyos, itataas sila ng Panginoon. Gagawin Niya silang mga taong may pagkilatis—mga taong mayaman sa biyaya ng Kanyang Espiritu. Ang kanilang malalakas na makasariling mga katangian, ang kanilang katigasan ng ulo, ay mahahayag sa liwanag na sumisinag mula sa Ilaw ng Sanlibutan. “Paparito akong madali sa iyo, at aalisin ko ang iyong kandelyero sa kaniyang kinalalagyan, maliban kung ikaw ay magsisi.” Kung hahanapin mo ang Panginoon nang buong puso, Siya’y masusumpungan mo. *Review and Herald*, Disyembre 23, 1890.

Ang kamatayan ng propetang taga-Juda ay isinasagisag kapwa ng "leon" ng makabagong Babilonia, na siyang sagisag na propetiko na nagtatatag ng pangitain ng kasaysayang propetiko, at ng "asno." Ang unang pagbanggit sa Islam sa mga Kasulatan ay nang ipakilala si Ismael bilang isang "taong mailap."

At siya’y magiging isang mabangis na tao; ang kaniyang kamay ay laban sa bawat tao, at ang kamay ng bawat tao ay laban sa kaniya; at siya’y mananahan sa harap ng lahat ng kaniyang mga kapatid. Henesis 16:12.

Ang panuntunan ng unang pagbanggit sa Kasulatan ay nagtuturo na ang lahat ng katangian ng sagisag ay nasasaad na roon, sapagkat ang Salita ng Diyos ay isang binhi, at ang binhi ay nagtataglay ng lahat ng DNA na kailangan upang madala sa ganap na pagbubunga ang buong halaman. Ang salitang isinasalin bilang “ligaw na tao” ay siyang salita para sa “ligaw na asnong Arabyano.” Ang “asno” sa Kasulatan ng katotohanan ay isa sa mga sagisag ng Islam.

Ang mensahe ni Ezekiel sa kabanata tatlumpu’t pito, na bumubuhay sa mga tuyong buto, anupa’t sila’y tumindig bilang isang makapangyarihang hukbo, ay ang mensahe ng Islam ng ikatlong Woe, at ang mensaheng iyon ay ang mensahe ng Pagsigaw sa Hatinggabi ng mga huling araw. Tuwirang itinuturo ni Sister White na ang matagumpay na pagpasok ni Cristo sa Jerusalem ay sumagisag sa mensahe ng Pagsigaw sa Hatinggabi.

Ang sigaw sa hatinggabi ay hindi gaanong naisulong ng pangangatwiran, bagama’t ang patunay ng Kasulatan ay malinaw at mapagpasya. May kasamang isang kapangyarihang nag-uudyok na nagpapakilos sa kaluluwa. Walang pag-aalinlangan, walang pagtatanong. Sa okasyon ng matagumpay na pagpasok ni Cristo sa Jerusalem, ang mga taong nagtipon mula sa lahat ng dako ng lupain upang ipangilin ang kapistahan ay nagsidagsa sa Bundok ng mga Olibo, at nang nakiisa sila sa karamihang naghatid kay Jesus, tinaglay nila ang diwang nagpapasigla ng sandaling iyon at tumulong upang palakasin ang hiyaw, ‘Mapalad ang dumarating sa pangalan ng Panginoon!’ [Matthew 21:9.] Gayundin naman, ang mga di-sumasampalataya na nagsidagsa sa mga pagpupulong ng mga Adventista—ang ilan dahil sa pagkamausisa, ang ilan nama’y upang manlibak lamang—ay nakadama ng kapangyarihang mapanghikayat na sumasama sa mensaheng: ‘Narito, dumarating ang Kasintahang Lalaki!’ Spirit of Prophecy, volume 4, 250.

Ang Pahayag ni Jesucristo ay ang pangwakas na mensaheng inalisan ng selyo sa mga huling araw, at kasama rito ang Islam ng ikatlong “Sa Aba.” Nang si Cristo, na Siya mismo ang mensaheng inalisan ng selyo, ay pumasok sa Jerusalem, at sa gayon ay naging tipo ng “Sigaw sa Hatinggabi” ng mga huling araw, siya ay dinala (ang Kaniyang mensahe ay dinala) ng isang “asno.” Ang pangwakas na mensahe ng katuwiran ni Cristo ay dinadala ng Islam.

Ang Islam—noon, ngayon, at sa hinaharap—ay isang mabangis na tao, gaya ng kinakatawan ng ligaw na asnong Arabe, at ang sinumang nagnanais makakita (at marami ang ayaw makakita) ay madaling “makilala” na ang pakikidigmang kasalukuyang isinasagawa ng Islam ay mabangis na kabaliwan. Ang kahandaang magpakamatay, sa paniniwalang magkakaroon ng malaking gantimpalang seksuwal sa kabilang buhay, ay satanikong kabaliwan. Ang unang pagbanggit sa Islam ay nagpahayag na ang Islam ay magiging isang mabangis na tao.

Ang pakikidigma ng Islam ay nagbubuklod sa buong sangkatauhan upang makipaglaban sa umiigting na pakikidigma ng ikatlong Kasawian. Ang Islam ang lohikang propetiko para sa pagpapatupad ng isang pamahalaang iisa sa buong daigdig, at itinuturo ng mga globalista na

sinadya nilang ibalik ang mga Hudyo sa lupain ng Israel matapos ang Ikalawang Digmaang Pandaigdig, upang magamit ang sinaunang poot ng Islam laban sa mga Hudyo upang pasimulan ang Ikatlong Digmaang Pandaigdig. Pinaniniwalaan ng mga globalista, at kanilang itinuturo sa loob ng mga dekada, na kakailanganin nila ang isang Ikatlong Digmaang Pandaigdig upang maisakatuparan ang kanilang iisang pamahalaang pandaigdig. Ang mga tiwaling motibasyon ng mga globalista, gaya ng ipinahayag sa sarili nilang mga salita, ay umaangkop sa biblikal na gampanin ng Islam.

Maaaring ang pinakamatinding bahagi ng propetikong “DNA” ni Ismael, sa talatang unang tumutukoy sa kanya, ay ang katotohanang ang kanyang espiritu—na siyang espiritu ng isang “mailap na tao”—ay “nananahan sa harap ng lahat ng kanyang mga kapatid.” Ang kaisipan na tanging ilang sektang radikal ng Islam lamang ang masasangkot sa ikatlong “Sa Aba” ay hindi umaayon sa Salita ng Diyos. Ang karaniwang pananaw na tinatawag na “politically correct”—na sa bawat pananampalataya ay mayroon lamang iilang tiwaling kasapi, at na ang nakararami sa relihiyong Muslim ay mga mamamayang mapagmahal sa kapayapaan—ay hindi sumasang-ayon sa alinman sa kanilang sariling banal na aklat o sa Bibliya.

Itinuturo ng Koran na tungkulin ng bawat tagasunod ni Allah na maipaayon ang buong daigdig sa batas ng Sharia, at ang unang pagbanggit sa Islam sa aklat ng Henesis ay tumutukoy na ang espiritu ng “ligaw na tao” ni Ismael ay matatagpuan sa bawat tagasunod ng Islam. Tuwirang itinuturo ng Koran sa mga tagasunod nito na magkunwaring kagalang-galang kapag sila’y naninirahan sa mga pook na wala pa silang kakayahang ipataw ang kanilang paghaharing panrelihiyon sa populasyon, gaya ng sa Katolisismo.

Hinarap ng propeta mula sa Juda si Jeroboam nang unang pinasinayaan ang kanyang kaharian. Nagsimula ang apostatang Protestantismo noong 1844, at kaagad itong hinarap ng Milleritang Adbentismo na pumasok sa Kabanal-banalang Dako at natuklasan ang kautusan ng Diyos, kabilang ang Sabbath ng ikapitong araw. Sinabihan ang Milleritang Adbentismo, gaya ng kinakatawan ni Jeremias, na bumalik sa Diyos, ngunit huwag kailanman bumalik sa ‘kapulungan ng mga manunuya.’ Sinabihan ang propeta mula sa Juda na huwag bumalik sa daang pinanggalingan niya, ni kumain o uminom ng anumang mula sa sinungaling na propeta sa Bethel, ngunit ginawa niya iyon. Sa paraang simboliko, ang kamatayan ng propeta mula sa Juda ay inilagay sa pagitan ng dalawang sagisag na kumakatawan sa kapapahan at Islam. Ang Laodiceang Adbentismo ay hindi nakikita ang dalawang katotohanang iyon, sapagkat noong 1863, dinukit nila ang sarili nilang espirituwal na mga mata, at sinimulan ang proseso ng pagtatakip sa mga hiyas at metodolohiyang ginamit ni William Miller upang itatag ang mga pundasyon ng Adbentismo sa pamamagitan ng mga huwad na barya at hiyas, at ng metodolohiya ng apostatang Protestantismo at Katolisismo.

Ang "dirt brush Man" ay ngayo'y nagwawalis sa Kanyang sahig at ibinabalik sa dating kalagayan ang mga hiyas at ibinibigay ang mga iyon kay Miller upang ilagay sa kanyang mesa, ngunit ang Adventismo ay nabubulag dahil sa paniniwalang sila ang nalalabing bayan na ibinangon bilang Kanyang bayan noong 1844.

At huwag ninyong isipin na sabihin sa inyong sarili, “Si Abraham ang aming ama”; sapagkat sinasabi ko sa inyo na kaya ng Diyos na mula sa mga batong ito ay magbangon ng mga anak ni Abraham. At ngayo’y nakaumang na ang palakol sa ugat ng mga punongkahoy; kaya’t bawat punongkahoy na hindi nagbubunga ng mabuting bunga ay pinuputol at inihahagis sa apoy. Ako nga ay nagbabautismo sa inyo sa tubig tungo sa pagsisisi; ngunit ang dumarating na kasunod ko ay higit na makapangyarihan kaysa sa akin, na hindi ako karapat-dapat magdala ng kaniyang panyapak; siya ang magbabautismo sa inyo sa Espiritu Santo at sa apoy; na ang kaniyang panhip ay nasa kaniyang kamay, at lubos niyang lilinis ang kaniyang giikan, at titipunin ang kaniyang trigo sa kamalig; ngunit susunugin niya ang ipa sa apoy na hindi mapapatay. Mateo 3:9-12.

Ang Adventismong Laodiceano ay isusuka mula sa bibig ng Panginoon, maliban sa mga indibidwal na maaaring magsisi. Ang Adventismong Laodiceano ay ililibing sa gayunding libingan kung saan inilibing ang dating bayang tipan na tumanggi sa mensahe ni Miller, sapagkat ito ngayon ay isa na ring dating bayang tipan kaugnay ng isandaan apatnapu’t apat na libo. Ang paghihimagsik noong 1863 ay inilalarawan sa pamamagitan ng propetang nagmula sa Juda, na siya ring nag-iwan ng isang hula tungkol kay Haring Josias.

Ipagpapatuloy natin ang pag-aaral na ito sa susunod na artikulo.

Sa halip na makitulad sa sanlibutan, nararapat tayong maging lalong bukod at naiiba mula sa sanlibutan. Si Satanas ay nakipagsanib at magpapatuloy na makipagsanib sa mga iglesia sa pagsasagawa ng isang bihasang pagsisikap laban sa katotohanan ng Diyos. Lahat ng ginagawa ng bayan ng Diyos upang tumagos sa sanlibutan ay magbubunsod ng mariing pagsalungat mula sa mga kapangyarihan ng kadiliman. Ang huling dakilang tunggalian ng kaaway ay magiging lubhang walang-uurungan. Ito ang huling labanan sa pagitan ng mga kapangyarihan ng kadiliman at ng mga kapangyarihan ng liwanag. Bawat tunay na anak ng Diyos ay makikipaglaban nang buong tapang sa panig ni Cristo. Yaong sa dakilang krisis na ito ay pumapanig nang higit sa sanlibutan kaysa sa Diyos, sa katapusan ay ilalagay ang kanilang sarili nang lubos sa panig ng sanlibutan. Ang mga naguguluhan sa kanilang pag-unawa sa salita, na nabibigong makita ang kahulugan ng antikristo, ay tiyak na mapapabilang sa panig ng antikristo. Wala nang panahon ngayon para tayo’y makiayon sa sanlibutan. Si Daniel ay nakatindig sa kaniyang bahagi at sa kaniyang dako. Dapat maunawaan ang mga propesiya ni Daniel at ni Juan. Ang mga ito’y nagpapaliwanag sa isa’t isa. Ibinibigay nila sa sanlibutan ang mga katotohanang nararapat maunawaan ng bawat isa. Ang mga propesiyang ito ay dapat maging saksi sa sanlibutan. Sa pamamagitan ng kanilang katuparan sa mga huling araw na ito, ipaliliwanag nila ang kanilang sarili.

Ang Panginoon ay malapit nang parusahan ang sanlibutan dahil sa kalikuan nito. Malapit na Niyang parusahan ang mga samahang panrelihiyon dahil sa kanilang pagtakwil sa liwanag at katotohanang ibinigay sa kanila. Ang dakilang mensahe, na pinagsasama ang mga mensahe ng unang, ikalawa, at ikatlong anghel, ay nararapat ibigay sa sanlibutan. Ito ang dapat maging pasanin ng ating gawain. Ang mga tunay na sumasampalataya kay Cristo ay hayagang susunod sa kautusan ni Jehova. Ang Sabat ay tanda sa pagitan ng Diyos at ng Kaniyang bayan, at nararapat nating gawing hayag ang ating pagkakaayon sa kautusan ng Diyos sa pamamagitan

ng pag-iingat ng Sabat. Ito ang magiging tanda ng pagkakabukod sa pagitan ng mga hinirang ng Diyos at ng sanlibutan. Napakalaking bagay ang maging tapat sa Diyos. Kasama rito ang reporma sa kalusugan. Ibig sabihin, dapat maging payak ang ating pagkain, at tayo'y dapat maging mapagtimpi sa lahat ng bagay. Ang maraming uri ng pagkain na madalas makita sa mga mesa ay hindi kailangan, kundi lubhang nakapipinsala. Ang isip at katawan ay dapat panatilihin sa pinakamainam na kalagayan ng kalusugan. Tanging yaong mga nahubog sa kaalaman at pagkatakot sa Diyos ang dapat piliing tumanggap ng mga tungkulin. Yaong matagal nang nasa katotohanan, subalit hindi makapagtangi sa pagitan ng dalisay na mga simulain ng katuwiran at ng mga simulain ng kasamaan, na ang pang-unawa hinggil sa katarungan, kahabagan, at pag-ibig ng Diyos ay namamalabo, ay dapat alisin sa tungkulin.

May mahahalagang aral ang Diyos na dapat matutuhan ng Kanyang bayan. Kung natutuhan na sana noon ang mga aral na ito, hindi sana ganito ngayon ang kalagayan ng Kanyang gawain. May isang bagay na dapat gawin. Hindi dapat ipagkait ang katotohanan sa mga ministro o sa mga lalaking nasa mga katungkulang may pananagutan sa takot na magdulot ng kanilang di-pagkalugod. Dapat na may mga lalaking kaugnay ng ating mga institusyon na, taglay ang kaamuan at karunungan, ay magpapahayag ng buong payo ng Diyos. Nag-uumalab ang poot ng Diyos laban sa mga nagpakita, sa kapanatagang makalaman at pagmamataas, ng paghamak sa Kanyang pamamahala. Sinasapanganib nila ang pag-unlad ng gawain.

"Bawat maling daan ay panlilinlang, at kung ipagpapatuloy, sa wakas ay maghahatid ng pagkawasak. Kaya pinahihintulutan ng Panginoon na ang mga naninindigan sa mga maling panukala ay mawasak. Sa mismong sandali na ang papuri at pagdakila ay naririnig, dumarating ang biglang pagkawasak. May mga tao na, bagaman batid nila ang pagsaway na tinanggap ng iba, ay dahil sa kawalang-katapatan, tumatalikod sa pagtutuwid. Ang mga ito ay makalawang may sala. Nalalaman nila ang kalooban ng Panginoon at hindi nila ito isinagawa. Ang kanilang parusa ay magiging katimbang ng kanilang sala. Ayaw nilang tumalima sa salita ng Panginoon." Kress Collection, 105, 106.